

Série XI, Číslo 5

**KRISTUS ZJEVENÝ
VE
VŠECH OBDOBÍCH**

Kázáno v Topeka

17. 6. 1964

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

Kristus zjevený ve všech obdobích

(The identified Christ of all ages)

17. 6. 1964 v Topeka, Kansas, USA

Dnes večer se odvolám na několik biblických míst. Přemýšlel jsem o tématu, o které se jedná. Chtěl bych k tomu číst z Písma, neboť myslím, že ve shromáždění by se mělo číst Slovo. Víím, že On se s námi může potkat, aniž bychom Jeho Slovo četli, ale obávám se, abych neudělal chybu. Čtu-li Jeho Slovo, pak víím, že v něm chyba není, a že ve shromáždění na základě toho něco vykoná, protože je Jeho Slovo čteno.

Proto jako základ pro naše úvahy bereme ta biblická místa, která hned budeme číst. To jedno je z Jana 10:32-39, druhé je známý text z Židům 13:8. Začneme Janem 10:

Odpověděl jim Ježíš: Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od Otce svého. Pro který z těch skutků kamenujete mne? Odpověděli jemu Židé, řkouce: Pro dobrý skutek tebe nekamenujeme, ale pro rouhání, totiž že ty, člověk jsa, děláš se Bohem. Odpověděl jim Ježíš: Však psáno je v zákoně vašem: Já jsem řekl: Bohové jste. Poněvadž bohy nazval ty, k nimž řeč Boží stala se, a nemůže zrušeno býti písmo, mně pak, kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, vy pravíte: Rouháš se, že jsem řekl: Syn Boží jsem?

Nečiním-li skutků Otce svého, nevěřte mi. Pakli činím, byste mně pak nevěřili, skutkům věřte, abyste poznali a věřili, že Otec ve mně jest a já v něm. Tedy opět hledali ho jíti, ale vyšel z rukou jejich.

Nyní Židům 13:8:

Ježíš Kristus tentýž jest včera, dnes a až na věky.

Modleme se. Nebeský Otče, posvěť dnes večer zvěstovatele, Pane, právě tak i zvěst a posluchače Slova. My o to prosíme ve jménu Ježíše. Amen.

Pro tento první večer jsem zvolil známý text, abychom se spolu nejprve navzájem seznámili. To téma zní: **Kristus zjevený ve všech obdobích.**

V dopise Židům je řečeno, že On je tentýž včera, dnes a až na věky. V druhém biblickém místě jsme četli, že Židé o Něm pochybovali. I Řekové o Něm pochybovali. Neustále se o Něm pochybovalo. To proto, že mnoho lidí mělo o Něm tolik různých výkladů.

Každý, kdo se o Něm doslechl, Jej zatoužil vidět. Jsem si jist, jestliže

se dnes večer zeptám, kdo z vás by chtěl vidět Ježíše, že by se zvedla každá ruka. Neexistuje člověk, který by o Něm slyšel, a nechtěl by Jej vidět.

Dokonce na Jeho jménu je něco zvláštního, co nás prostě obšťastňuje. Už jen když zaslechneme jméno Ježíš, je naše srdce přemoženo, neboť v tomto jménu máme odpuštění hříchů; v něm máme spasení. Celá nebeská rodina bude mít toto jméno. Bůh vzal toto lidské jméno a dal je Sobě samému, když se zjevil v masitém těle. Jak nádherné je to jméno!

Vzpomínáme na Něho, který je tak veliký. V průběhu všech časů lidí toužili vidět Boha. Tak to bylo také v době, kdy se Job ocitl v tísní.

Myslím, že Jobova kniha platí za nejstarší knihu Bible. Byla sepsána přibližně v Mojžíšově době, který napsal prvních pět knih.

Myslím, že to byl Job, který svého času zvolal: *„Jen kdybych Jej mohl vidět! Kdybych jen věděl, jak se dostat k Jeho domu!“* Jinými slovy: *„Zaklepal bych na Jeho dveře.“*

Všichni víme, že máme nějaký původ, ale nalézáme se jakoby za oponou. V nás ale je touha po něčem, neboť víme, že odněkud přicházíme. Nemohli bychom být jak jsme, kdyby tu nebyl někdo, kdo nás tak učinil.

Mé hodinky také nemohly vzniknout samy od sebe. Každý, kdo má rozum, ví, že ty hodinky ani kameny v nich, ani strojek, ani seřizovací zařízení, jako ani ručičky samy od sebe nevznikly. To je nemožné.

Pohleďte na všechno stvoření, jak je všechno vzájemně přizpůsobeno. My víme, že se to nemohlo stát samo od sebe. A oč více je člověk než nějaké hodiny! Ty hodiny si vymyslel člověk, sestavil je a seřídil. Jestliže je nemožné, aby vznikly samy od sebe hodiny, o co nemožnější je, abych mohl já sám od sebe vzniknout nebo ty. Naše existence předpokládá Stvořitele. Jestliže pozorujeme Jeho mocné stvoření a vidíme, jak je všechno v harmonii, poznáváme, že On v něm žije.

Vezměme list, který visí na stromě. Asi uprostřed srpna než přijde mráz, opouští ten strom život a vrací se do kořene. Listí opadá. Jak k tomu dochází? Je v tom inteligence, která to řídí. Strom žádnou vlastní inteligenci nemá. Život se vrací do kořene stromu, aby unikl zimě. Tam zůstane, aby strom nezemřel. Zima by ho zabila.

Co se stane s listy? Leží na zemi a shnijí. Co dělá míza během zimy v kořenech? Nabírá do sebe nové látky, které pocházejí ze shnilého listí – kalcium a co jiného ještě obsahuje. Na jaře pak stoupá vzhůru

a vyraší nové listí. Je to svědectví smrti, pohřbu a vzkříšení.

Když ráno vyjde slunce, odpovídá to narozenému dítěti. V osm hodin nebo v devět jde do školy, v deset má školu za sebou. Dvanáctá hodina odpovídá střednímu věku. Potom se kloní k západu – umírá. Je to všechno? Ne, ráno opět vyjde, aby vydalo svědectví o životě, smrti, pohřbu a vzkříšení. Bůh žije ve Svém stvoření. To činí nyní a činil to po všechna období.

My máme možnost zjistit, jestli Bůh ještě žije. Můžeme vidět Jeho stvoření; ale jak jinak se Bůh dal lidem poznat?

Někdo se ptá: „Kde Bůh tedy je? Tolik o Něm mluvíš.“

V Africe na misijním poli užívají slovo *amoyah*, což znamená ‚neviditelná moc‘, jako například vítr. Oni říkají: „Váš Bůh, neviditelný Bůh, je jako vítr. ON je síla, ale nemůžeme Jej vidět.“

Nu, já věřím, že Jej můžeme vidět. V Janu 12 je psáno o Řecích, kteří přišli, aby Jej viděli. Řekli: „*Chtěli bychom vidět Ježíše!*“ Jeden Jeho učedník je k Němu přivedl. Židům 13:8 říká, že On je tentýž včera, dnes a až na věky. Jestliže tehdy k Němu mohl někdo být přiveden některým učedníkem, proč bychom my, jako Jeho učedníci, nemohli ty hledající i dnes přivádět do Jeho přítomnosti, jestliže je tentýž včera, dnes a až na věky? Bible přece říká, že On je tentýž včera, dnes a až na věky.

Já vím, že to zní opovážlivě, ale jestliže budete ještě několik minut trpěliví, věřím, že s Boží pomocí Jej budu moci na základě Jeho slova a z Jeho Slova přímo před vámi postavit. Ó, jaká by to pro nás byla útěcha! Proto jsme tady. Jako křesťané jsme tady, abychom našli útěchu, abychom přišli do Boží přítomnosti a přivedli jiné, neboť víme, že On, který způsobuje, že ty listy znovu vyraší, může i nás pozvednout a přivést zpět.

Je to jen mýtus? Jsou to jen zřymovaná slova? Je to jen židovská báchorka? Nebo je to pravda? Jestliže existuje tolik bludů, pak někde musí být k nalezení i pravda. Jestliže existuje falešný dolar, pak musím přiznat, že existuje i pravý, podle kterého byl ten falešný padělán. Jestliže existuje tolik napodobenin a těch věcí, co dnes vidíme, potom musí být někde pravý Bůh.

Jestliže Mu ještě nesloužíme, pak se chceme od věci, které děláme, odvrátit, abychom Mu sloužili. Co je nám platné naše vyznání, když za tím nic nestojí. Naše upřímnost nás před zatracením nezachová. I pohané jsou upřímní. Někteří lidé v upřímnosti vypili karbolovou

kyselinu, protože se domnívali, že je to něco jiného. Upřímnost nestačí. Existuje správná cesta a zvrácená cesta.

Já věřím, že Bible souhlasí. Věřím, že Boží Slovo má pravdu. Bůh musí svět soudit podle Svého měřítka.

Moji předkové z obou stran byli Irové. Můj otec a matka sice již ne, ale předkové pocházeli z Irska, a byli to katolíci. Pro mne by bylo jen přirozené, vrátit se ke katolicismu. Otec a matka nebyli oddáni v kostele, ani do něho nechodili. Když jsem byl dost starý, abych poznal, že existuje Bůh, jak jste to mnozí z vás četli v mé knize, tehdy jsem věděl, že Bůh někde je.

Naskytá se otázka: Bude-li Bůh soudit svět skrze kostel, který pak to tedy bude? Je to katolický kostel? A skrze který katolický kostel? Římský nebo pravoslavný? Jestliže jej bude soudit skrze nějaký protestantský kostel, jsou to ti metodisté, baptisté, letniční nebo presbyteriáni? Který z nich? Panuje takový zmatek.

Někdo by mohl namítat: „Na tom vůbec nezáleží, jen když jsme při tom upřímní.“

Ale ano! V první knize Bible máme zprávu o tom, čím byl způsoben hřích, bolest, nemoc a smrt: Protože jedna osoba neuvěřila jedinému slovu. V poslední knize Bible, ve Zjevení 22 říká Bůh totéž, že kdo jedině slovo ubere nebo přidá, jeho díl bude ze stromu života odebrán. Musí to tedy být Kniha soudu.

V Janu 1 čteme: *„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a Bůh byl to Slovo..., a to Slovo se stalo masitým tělem, a přebývalo mezi námi, a my jsme Jeho slávu viděli, slávu, jaká je dána jednoroznému Synu od Otce.“* Slovo, Bůh sám se stal masitým tělem a přebýval mezi námi.

V Židům 13:8 stojí, že On je tentýž včera, dnes a až na věky. Jestliže je On tentýž, a On je přece Slovo, jak se potom to Slovo zjevovalo ve všech obdobích? Stejným způsobem se musí zjevit i nyní, jestliže Ježíš Kristus je včera, dnes a až na věky tentýž. To je čistá pravda. ON je Slovo. Jak se Slovo zjevovalo ve všech dobách? Bůh se nemění. U Malachiáše 3:6 stojí: *„JÁ jsem Bůh a neměním se.“*

Přesně takový, jaký byl na začátku, je i dnes. Na počátku byl pro lidi Slovem. Bůh nedal lidstvu na ochranu ani kostel ani vyznání víry, ale chránil je Svým Slovem. *„Věřte Slovu a žijte.“* Dnes to je stejné. Kristus je Slovo. *„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a Bůh byl to Slovo..., a Slovo se stalo masitým tělem a přebývalo mezi námi.“* Čím

byl v jiných obdobích, tím musí být právě tak dnes, jestliže zůstává včera, dnes a až na věky tentýž. Věřím, že nyní jsem podrobně vyložil, že Ježíš Kristus je včera, dnes a až na věky tentýž; a On je Slovo.

Ježíš řekl: „*Písmo nemůže být zrušeno.*“ Ono je pravda. Písmo v Janu 1 říká: „*A Slovo se stalo masitým tělem, a přebývalo mezi námi.*“ Bůh se stal masem ve Svém Synu Ježíši Kristu, a bydlel mezi námi. V Janu 10:35 mluví Ježíš o těch, k nimž přišel, a sice jako Slovo, které bylo na počátku: o prorocích. Ježíš zde řekl: „*Již ve vašem vlastním zákoně je psáno, že ti, k nimž se slovo stalo, byli nazváni bohy.*“ A Slovo Boží přišlo k prorokům!

V Židům 1 je řečeno, že Bůh před časy – ve starozákonním čase – mnohokrát a rozmanitým způsobem mluvil k otcům skrze proroky. Na konci těchto dnů k nám mluvil v Synu, v Ježíši Kristu.

Dávejte pozor, to byl Bůh! Ježíš řekl, že ti, k nimž se stalo Slovo, totiž proroci, byli nazváni bohy. Ten člověk sám nebyl Bohem, jako tělo Ježíše Krista nebylo Bůh. ON byl člověkem, ve kterém byl Bůh zahalen.

Bůh se vždy před veřejností skrýval, a zjevoval se lidem, kteří věřili. Poslední neděli jsem v kapli kázal o odhalení Boha. Bůh se vždy zahaloval, takže lidé, kteří jsou venku ve světě, Jej nepoznali. Ale Svým dětem se zjevuje, totiž těm, kteří jsou připraveni vejít za oponu.

Ve Starém zákoně to byla opona z jezevcích kůží, za kterou se Bůh skrýval. ON se nalézal v nadpřirozené slávě, která byla za oponou z kůží. Předtím to byly obyčejné jezevčí kůže.

Slovo bylo v proroku Mojžíšovi. On vystoupil na tu horu. Potkal se s ohnivým sloupem, z něhož bylo k němu mluveno. Šel tam, vykonal znamení proroka, a vyvedl lid Izraele z Egypta ven k této hoře. Potom Bůh sestoupil dolů a potvrdil Mojžíše, vzal jej do ohnivého sloupu a zahalil do něho. Nikdo jiný tam nemohl vejít. Nikdo to nemohl napodobit. Nebylo to možné. Zemřeli by. Bylo to dovoleno jedinému muži. On vešel do ohnivého sloupu, do slávy Boží, do nadpřirozeného třpytu. Když opět vyšel ven se slovem pro ono období, zářila jeho tvář slávou Boží tak, že ji musel zahalit. Lidé na něho nemohli hledět. To byla přirozená opona.

Co se stane, když se nyní nějaký člověk dostane za oponu nadpřirozené slávy? Svět jej prohlásí za fanatika. Nechápu, že zvrácení jsou oni. Navenek na něm není nic krásného. Možná, že jeho výslovnost není správná. Možná, že se nevkusně obléká. Možná,

že nenosí oblek jako duchovní. Neobléká se tak, jak se to od něho očekává. To může být. Ale podívejte se, za těmito „jezevčími kůžemi“ za tou oponou z kůže, je nadpřirozená sláva. V tom nitru je síla, tam je Slovo, tam jsou ty chleby pohledění. Nadpřirozená sláva je přece světlo; je to světlo, které přivádí zrna k zralosti.

Lidé z Kansasu, vy to znáte z pšenice. Bez slunce nedozraje.

Až když vejdete za oponu z jezevčích kůží, opustíte svou starou kůži, své staré myšlenky, stará ustanovení víry, a přijdete do přítomnosti Boží, stane se vám Slovo živou realitou. Pak si této nadpřirozené slávy budete vědomi; Bible se pro vás stane novou knihou; potom je Ježíš Kristus tentýž včera, dnes a až na věky. Žijete v Jeho přítomnosti, jíte chleby předložení určené jen pro věřící, kněze tohoto dne. *„Vy jste vyvolený rod, královské kněžstvo, lid svatý, lid vyvolený za Jeho vlastnictví, který Bohu obětuje duchovní oběti.“* Ale musíte jít za tu oponu, abyste spatřili odhaleného Boha. Bůh je odhalen, jestliže je Jeho Slovo zjeveno.

Dnes je mnoho těch, kteří říkají: „My to a to věříme tak.“ Jiná skupina tvrdí: „My tomu věříme tak a tak.“ To je spousta výkladů!

Bůh žádné vykladače nepotřebuje; vykládá Své Slovo sám. Bible říká, že Písmo žádný svévolný výklad nedovoluje. Bůh to sám zjevuje, tím že to činí. Na počátku řekl: *„Buď světlo!“*, a bylo světlo. K tomu nebylo žádného výkladu potřeba. Bůh řekl: *„Panna počne!“*, a stalo se. To nemusel nikdo vykládat. Bůh také řekl, že Svého Ducha vylije na všeliké masité tělo, a to udělal. To nemusí nikdo vykládat.

Je to stále ještě Slovo. Slovo je Bůh. ON každému období přidělil jisté slovo. Dejte pozor, co udělal. K tomu poslal proroky. Slovo Páně přichází k prorokům. Prorok to zjeví shromáždění a shromáždění tomu věří. Tak se Bůh projeví v akci. Tak Bůh působí skrze Svého Ducha.

My víme, že se zde projevil jako Syn člověka, aby naplnil Slovo. Když byl tehdy na Zemi, zjevil se veřejnosti podle zevnější podoby jako Syn člověka. ON přišel ve třech synovských označeních. Jako Syn člověka, jako Syn Boží a jako Syn Davidův. Syn člověka znamená Prorok. Jehova Ezechiele nazval synem člověka. Jehova mluvil k muži, k prorokovi, a oslovil jej „synu člověčí“. Ježíš se zjevil jako Syn člověka, neboť Písmo nemůže být zrušeno.

Děti Izraele říkaly Mojžíšovi: *„Mluv s námi ty, a budeme poslouchat; jen ať Bůh s námi nemluví...“*

ON řekl: *„JÁ s nimi již takto nebudu mluvit, ale pošlu jim proroka.“*

V 5. Mojžíšově 18:15 stojí: „*Proroka jako mne vzbudí ti Pán, tvůj Bůh, z tvého středu, z tvého shromáždění, kterého budete poslouchat.*“ Toto biblické místo nemohlo být zrušeno, proto musel přijít jako Syn člověka. Tak to bylo určeno pro Jeho období, když byl zde na Zemi.

Po Jeho smrti, vzkříšení, nanebevstoupení, poslal Ducha svatého. To je Syn Boží. Bůh je přece Duch, a v průběhu církevních období je Synem Božím.

V tisíciletém království se posadí na trůn jako Syn Davidův a bude panovat. ON vystoupil vzhůru. „*Kdo přemůže, tomu dám seděti se Mnou na Mém trůnu, jako jsem i Já přemohl a posadil jsem se s Otcem na Jeho trůnu.*“ ON nyní sedí na Otcově trůnu. V tisíciletém království však bude sedět na vlastním trůnu, neboť je Synem Davidovým.

ON je Syn člověka, Syn Boží, Syn Davidův. Vidíte, prostě je to dokonalé.

Zjistili jsme tedy, že musel přijít jako Prorok. Jak nezměnitelné je Jeho Slovo! ON se nemění. Bůh se nemění, neboť byl prorokem v Josefovi. ON byl tím prorokem – byl to Bůh v Josefovi. Byl to Bůh i v Davidovi.

Vidíte, Josef předvedl Kristův život skoro dokonale. Ale i on se dopustil chyby. Ukázalo to, že to ještě nebyl On. My lidé chybujeme. On radil svému otci Jákobovi, který byl prorokem: „*Řekni faraonovi, že jste chovatelé dobytka, neboť Egypťané pastýři pohrdají.*“ Duch to ale otci nedovolil. Řekl: „*Tvoji služebníci jsou pastýři.*“ Vidíte tedy, tam se Josef dopustil chyby.

Také David, tento veliký muž, chyboval. Byl mužem podle srdce Božího. Přesto si vzal Betsabé a domníval se, že to může skrýt před Bohem, kterému sloužil celý život. Bůh to ale odhalil skrze proroka Nátana.

Ale hleďte, co David učinil, když jej jeho vlastní lid odmítl, a prchal jako zavržený král. Jeho dceru její vlastní bratr ponižil, a druhý bratr jej zabil. Potom se proti němu vzbouřil Absolon, armádu strhl na svoji stranu a zosnoval spiknutí. David, jeho vlastní otec, byl zavržen, odmítnut vlastním lidem, musel uprchnout. Když se přiblížil k jednomu městu, vyšel mu v ústrety muž, který mu zlořečil a spílal. Jeden z jeho gardy vytasil meč a řekl: „*Copak může tento mrtvý pes zlořečit mému pánu, králi? Dej mi svolení, já půjdu a useknu mu hlavu!*“

David to odmítl: „*Nech ho být, neboť mu to Pán uložil.*“

David zcela jistě nevěděl, co činil, když on, odmítnutý král, stoupal na horu Olivetskou, díval se dolů a plakal.

Po několika staletích se na téže hoře nalézal Ježíš Kristus, Syn Davidův, jako odmítnutý král a rovněž naříkal nad městem. I Jeho ponižovali a dokonce poplivali.

Vidíte: Kristus je ve všech těchto věcech představen stínovými obrazy. ON byl částí toho. Bůh se nemění. Jeho povaha se nemění; Jeho charakter se nemění. Stále ještě je Slovem. Malachiáš 3 to dokazuje (Malachiáš má v překladu angl. a něm. Bible jen tři kapitoly). V každém období mění pouze formu Svého zjevení. Každému období vyměřil jistou část Svého Slova. To, co se mělo stát v jistém čase, přišlo jako prorocství. Jakmile to období nastane, mění Bůh pouze způsob Svého zjevení. Ale je to vždycky Bůh, Slovo, které se stalo masitým tělem a přebývalo mezi námi.

Z Židům 12 můžeme vyzorovat, že Ježíš byl dokonale poznán podle Svých skutků, neboť tam stojí, že Boží Slovo je ostřejší než oboustranně ostrý meč a rozsuzuje pohnutky a myšlenky srdce.

Podle toho poznal Abraham Muže, který přede ním stanul v zaprášeném oděvu a pozval Jej. Ti druzí dva šli do Sodomy. Krásný obraz na den, v němž žijeme. Můžeme porovnat moderního Billy Grahama a jiné s těmi, kteří vyvedli lidi ven ze Sodomy.

Pozorujte ale vyvolenou církev, to pravé Abrahamovo semeno. Lot byl Abrahamovým synovcem. Ale Muž, který mluvil s Abrahamem, tam nešel. Když On s ním mluvil, oslovil jej jménem Abraham. Jen pomyslete, že ještě krátce předtím se jmenoval Abram a jeho žena Sarai, ne Sára.

ON se ptal: „*Abrahame, kde je tvá žena Sára?*“

Odpověděl: „*Je ve stanu za Tebou.*“

Tedy On řekl: „*Za rok v tento čas tě opět navštívím, potom bude mít tvá žena Sára syna.*“

Sára se tomu smála ve svém srdci.

Ten Muž, který byl podle Bible obrácen ke stanu zády, se ptal Abrahama: „*Proč se Sára smála?*“, ta byla za Ním ve stanu.

Abraham tohoto Muže nazýval Elohim. Elohim znamená „Ten sám v Sobě Existující“.

Slovo Bůh má mnoho významů. Právě u anglických slov musíme dávat pozor, protože jedno slovo mívá často různé a dokonce

protikladné významy. Tento pult může být bohem. Strom může být bohem. Člověk může být bohem – bohem může být všechno. Tak všeobecný je význam slova bůh v anglickém jazyku.

Elohim však znamená „Ten sám v Sobě Existující“. Tento pultík sám od sebe neexistuje. Člověk neexistuje sám od sebe. Strom také neexistuje sám ze sebe. Ale Elohim existuje sám ze Sebe, zjevil se v masitém těle, stál zde, jedl a pil. ON pil kravské mléko, jedl telecí maso a chléb, zatímco rozmlouval s Abrahamem. Abraham Jej oslovil jako „Elohim“.

V Lukáši 17 Ježíš řekl: *„Jak bylo ve dnech Sodomy, tak bude, až se Syn člověka zjeví.“* Zde nestojí „Syn Boží“, nýbrž *„když se Syn člověka zjeví“*, – když se zjeví a dá se poznat Svě církvi. Syn člověka se zjeví než přijde zaslíbený syn.

Abraham Boha vídal v různých podobách: ve světle a ve viděních. Ale nyní byl Bůh v postavě Muže, přímo před příchodem očekávaného zaslíbeného syna.

Ježíš chtěl říci, než se vrátí zaslíbený Syn, zjevil by se Elohim-Bůh sám, Jeho Slovo, v masitém těle.

„Chtěli bychom vidět Ježíše.“

Bůh se ve všech obdobích zjevoval stejným způsobem. Skryl se do lidského masa. To je Bůh ve vás. *„Malíčko a svět Mne více neuvidí, vy ale Mne uvidíte, neboť budu s vámi.“* ON je v nás a bude v nás až do konce, dokud sám nesestoupí z nebe, aby se zjevil.

Co zaslíbil ve Slově tomuto období? Jestliže nahlédnete do Bible a poznáte, co tomuto období bylo zaslíbeno, a vidíte, že se to plní, potom je jedno, jestli to někdo prohlásí za správné nebo zvrácené. Je to správné, protože Bůh tím vykládá Svě vlastní Slovo.

ON nepotřebuje nikoho, kdo by říkal: „Ach, tyto dny jsou již za námi. Boží uzdravení neexistuje. To všechno je pouhý fanatismus.“ To nesouhlasí! Jestliže Bůh řekne, že v určitém období něco učiní, potom to učiní. Ale problém je, že se připojíme ke starému názoru z dřívějších dob, k nějakému tradičnímu učení, a proto to nepoznáváme.

Proto také nepoznali Ježíše, když přišel. Nadále chtěli žít pod zákonem, i když v Bibli bylo psáno jednoznačně něco jiného. Tady to je. Já vám to přečtu: *„ON jim řekl: Zkoumejte v Písmu, neboť míníte, že v něm máte život věčný, a ono to také opravdu je, které o Mně vydává svědectví.“*

„Jestliže Písmo o Mně svědectví nevydává, pak je to zvrácené.“

Oni by přece museli poznat, že měla otěhotnět panna. ON byl opravdu dokonalou odpovědí na ta biblická místa! My křesťané tomu věříme.

Co by to bylo platné, kdyby Mojžíš přišel s Noémovou zvěstí? Komu by to pomohlo, kdyby Jan Křtitel přišel se zvěstí Mojžíše?

My jsme neobdrželi zvěst Sankeyovu. Nebyla nám přinesena Moodyho zvěst. My nasloucháme zvěsti pro tuto hodinu. Není to zvěst Lutherova ani Wesleyova. Ty byly dobré, ale toto je jiný den s jiným zaslíbením. Toto je jiné období církve. „*Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky.*“ Je podivuhodné, jak slepí mohou být lidé v tomto období církve, ale musí to tak být. Bible říká, že v tomto Laodicenském církevním období budou vlašni a budou z Jeho úst vyplivnuti. Ale všechny, které On miluje, kárá a trestá. ON oznámil, že v tomto Laodicenském období to tak bude.

Myslete na to, že Bůh mění Svoji podobu. *En morphe*, toto řecké slovo znamená, že On vystupuje v různých „rolích“, jako třeba představitel v Carmen nebo v nějaké Shakespearově tragédii. ON může být porovnán s hercem, který mění podobu. Všechno, co proroci udělali, byl Bůh v nich. Ježíš řekl: „*Jestliže Písmo již ty, k nimž se stalo slovo Boží, nazvalo bohy, ...jak potom můžete toho, kterého On poslal na svět, obviňovat z rouhání Bohu, že jsem řekl: „Jsem Boží Syn“?*“

Totéž je dnes. Je to Bůh zjevený v masitém těle, zvěst této hodiny, světlo tohoto dne. Již nemůžeme spoléhat na dřívější zvěstovatele; ti svůj úkol splnili. My žijeme již jen v odrazu onoho světla.

Nedávno došlo v Anglii k největší loupeži, o jaké se svět kdy dozvěděl, a sice pomocí falešných světel. Železniční loupež, při níž bylo uloupeno sedm milionů dolarů, to v dějinách ještě nebylo. To byl velký zločin, mezník pro celý zločinecký svět na Zemi.

Největší zločinecké znamení tohoto období, ve světě, v němž žijeme, je falešné světlo v této hodině, jímž se pokoušejí podříditi si nás přežitými vyznáními víry a podobně, přesto, že jsme živými, psanými dopisy. Jinými slovy: Jsme živé dopisy, které jsou napsány, a nyní vyžívají Slovo Boží, jak On to zaslíbil pro tuto hodinu. Zjevené Slovo; psané dopisy, které to vyžívají. To byli také apoštolové.

To byl také Jan Křtitel. Byl to hlas volajícího na poušti. Pokoušel se jim to říci. Malachiáš 3:1 se na něho rovněž vztahoval: „...*posílám svého anděla, aby připravil cestu před tváří Mou.*“ On byl živé Slovo.

Tak je pravá, znovuzrozená církev živým Slovem Božím v této hodině. Je to zjevené Slovo této hodiny. Zkoumejte v Písmu a zjistěte, co se v tomto období mělo stát. Tady opět máte živého Krista, který jen přijímá jinou podobu.

ON byl jednoznačně potvrzen jako Mesiáš. Byli by to museli poznat. My víme, co měl Mesiáš být. Měl být Prorok. To o Něm říká Bible. To řekl sám o Sobě, když řekl: „*Zač pokládáte Mne, Syna člověka?*“ ON se vždy označoval za Proroka onoho období, jako Boha-Proroka. Tím také byl.

ON byl přece více než prorok. ON byl Bůh-Prorok. Byl tím, čím byl David, Mojžíš, Eliáš, co byli oni všichni dohromady – „*v Něm přebývala plnost Božství tělesně*“. ON byl Bůh-Prorok. ON byl Bůh, Jehova, který se stal ve Svém vlastním Synu masitým tělem; připravil si tělo, aby se v něm zjevil. Všichni ostatní selhali. Měli nedostatky. ON však byl bez vady. Dokonce Bůh sám řekl: „*Tento je Můj milovaný Syn, ve kterém jsem našel zalíbení*.“ To souhlasí. Na Něm nebyla chybička. „*Poslouchejte Její!*“ ON byl zjeveným Bohem.

Oni Mu vytýkali: „*TY se sám děláš Bohem, děláš se rovným Bohu*.“ ON to byl. ON byl Jeho vlastní Syn. Amen. ON byl Zjevení Boží. Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se Sebou.

I v těchto dnech k lidem mluví skrze Svého Syna Ježíše Krista, a dává se poznat. Co je potom Kristus? Slovo! Jaké slovo? Slovo Mojžíšovo? To také, dnes je ale zjeveným Slovem pro tento den.

Pozorujte, jaký byl Ježíš. ON měl být přece Prorok, proto si zjistíme, zda měl znamení Mesiáše. Sledujme ještě pět – deset minut Jana 1, než skončíme. V Janu 1 vidíme, jak přišel na Zem. Narodil se z panny, jak to předpověděla Bible. Byl počat v klíně panny.

Proto ale ta panna nebyla bohyní. Vy se ptáte: „*Co potom je s Marií?*“ I ona byla nedokonalá. Byla to žena jako každá jiná; žádná bohyně, ale žena. Někdo mi řekl: „*Nestydíš se, tohle říkat?*“ Jistěže ne!

Sledujte, kde se dopustila chyby. Stalo se to, když přišla do Jeruzaléma na slavnost Fáze. Na zpáteční cestě si Jeho rodiče všimli, že s nimi není. Proto se vrátili a hledali Její. Po třech dnech Její nakonec našli v chrámě debatovat s kněžími o Písmu. Dávejte pozor, co Mu Marie v přítomnosti kněží, těch kritiků, řekla: „*Tvůj otec a já jsme Tě s obavami hledali!*“

Ale Slovo omyl vždy koriguje. I jako dvanáctiletý chlapec již byl Slovem. Odkud jinak by tato moudrost měla být?

Jen se zamyslete: Ona tam zapřela své svědectví. Věděla, že Jeho Otcem je Bůh, ale tady mluvila o Josefovi, když řekla: „*Tvůj otec a já jsme Tě s obavami hledali.*“

Odpověděl: „*Nevíte, že musím být v domě Mého Otce?*“ Vidíte? Kdyby byl Jeho otcem Josef, potom by musel dělat pokojové dveře a podobně, aby byl u svého otce. Ale On se zabýval opravdu věcmi Svého Otce, když vyložil Slovo pro onen den. ON byl Slovo. Amen! Vidíte, takovou chybu Marie udělala. Avšak On žádnou chybu neudělal, neboť byl dokonalost sama.

Narodil se, vyrostl, byl pokřtěn Janem, Duch svatý na Něho sestoupil a odešel do pouště. Potom započal s uzdravovacími bohoslužbami. Do shromáždění přišel muž jménem Šimon se svým bratrem Ondřejem.

Nyní pozorně naslouchejte. Brzy se dostaneme k závěru. Vidíte, co On tehdy byl. K těm otcům mluvil přece skrze proroky a v těchto posledních dnech skrze Svého Syna. Vidíte, co Bůh dnes je. Zjistěte, zda se zjevuje týmž způsobem.

Jak se dal poznat tehdy? Sestoupil snad dolů a řekl: „*JÁ mám tu a tu školu; promoval jsem atd. Nyní jsem připraven ke službě!*“? Ne. To nedělal. ON šel na poušť, a vystoupil s pomazáním Ducha svatého.

Dejte pozor, jak se dal poznat, když začal kázat. Byl tam Ondřej, který slyšel již Jana. Chodil s Ježíšem, aby se dozvěděl, kde bydlí a doprovázel Jej do shromáždění. Potom přivedl svého bratra Šimona. Když Šimon přišel do přítomnosti Ježíše, řekl mu Ježíš: „*Ty jsi Šimon, syn Jonášův.*“ Tohle dokazovalo, kdo On byl. Tam bylo jeho jméno Šimon změněno na jméno Petr, což znamená „malý kámen“. Později na něm spočívala hlavní odpovědnost v církvi.

Pozorujme ještě někoho, o kom je tam řeč. Filipa. Možná, že si říkal: „*Tak moment! Čtyři sta let jsme již neměli žádného proroka. Víme, kdo bude příštím prorokem.*“

Šel asi pět mil do hor, kde vyhledal přítele, s nímž míval biblické hodiny. Můžete si to místo pamatovat, jestli jste to našli. To byl velice upřímný, příjemný, vzdělaný muž. Jmenoval se Natanael. Jistě šel k němu domů, ale zjistil, že tam není. Jeho žena mu nejspíš řekla: „*Šel do olivového háje na modlitbu.*“

Filip byl úplně nadšený tím, co prožil. Bylo to dokonalé naplnění 5. Mojžíšovy 18:15: Prorok povstal. Proto šel k Natanaelovi a řekl: „*Pojď se mnou a podívej se, koho jsme našli.*“ Neměl čas, vybavovat se s ním o počasí či o něčem jiném. Ta zvěst byla naléhavá. Srdce mu hořelo.

To je naše nouze. Máme mnoho jiných věcí vedle tohoto. První, co řekl, bylo: *„Pojď a podívej se, koho jsme našli. Ježíše, syna Josefova z Nazaréta.“*

Vzijme se do jejich rozmluvy, kterou vedli cestou po břehu jezera. Mohu slyšet, jak Filip říká Natanaelovi: *„Vzpomínáš si na toho starého rybáře, že?“*

„Ach, myslíš starého Jonáše, který nedávno zemřel?“

„Ale ne, ne. Jeho syna Šimona.“

„Ó, ano. Kupoval jsem od něho ryby. Co je s ním? Ten nemá vzdělání na to, aby se podepsal. Nebyl schopen podepsat ani potvrzení.“ Bible přece říká, že to byli lidé neškolení a bez vzdělání; také asi poznali, že doprovázeli Ježíše. Ten, který neuměl ani podepsat potvrzení.

On řekl: *„Víš co? Když přišel do přítomnosti tohoto Muže, On mu řekl i když ho neznal, že se jmenuje Šimon a je synem Jonáše.“* Pokračoval: *„Není to Mesiáš? Není to ten Prorok? Nenaplnilo se tu Písmo z 5. Mojžíšové 18? Sleduj přece Jeho život. V jakém dni žijeme? Vyhlížíme po příchodu Mesiáše. Každý z nás Židů. Není to již tak daleko?“*

„Tak moment“, odušil Natanael, „to si musím sám ověřit.“

„Mne by nepřekvapilo, kdyby tě On znal.“

„Ó, to bych chtěl zažít. Pojďme do shromáždění a uvidíme.“

Jakmile přišel do shromáždění, šel k Ježíši. ON řekl: *„Hle, Izraelita, v němž není lsti.“*

Natanael se ptal: *„Odkud mne znáš?“*

Ježíš mu odpověděl: *„Ještě než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem, tak jsem tě viděl.“* To bylo ono! To bylo ono!

Co to znamená? *„Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky.“* Vidíte, On dokazuje, že ON sám byl Slovo.

Jaká byla odpověď tohoto muže? *„Rabi, Ty jsi Syn Boží, Ty jsi Král Izraele!“*

Ale byli tam také ti, kteří tomu nevěřili. Řekli: *„Tento Muž je belzebub.“*

Ježíš řekl: *„JÁ vám odpouštím, že pokládáte Ducha Božího za něco nečistého“,* neboť oběť smíření ještě nebyla dokonána, *„ale až přijde On, Duch svatý“* – on je osobní zájmeno, tedy žádná myšlenka, ale osoba – *„když On, ten Duch svatý, přijde a bude činit totéž, kdo potom proti*

tomu jedno slovo řekne, tomu to nikdy nebude odpuštěno.“ Myslete na to, že On je tentýž včera, dnes a až na věky, to masitým tělem učiněné Slovo, které se zjevuje. To, co jsme až dosud probírali, to činil mezi Židy.

Existují jen tři lidské rasy. Rasové rozdělení a integrace mě nezajímají. Jsem Kristův služebník a sloužím všem lidem. Ale slyšte. Dovolte mi něco říci. Podívejte se sem. Byli židé, samaritáni a pohané.

V evangeliu je řečeno, že Petrovi byly předány klíče. O Letnicích otevřel dveře Židům. Později se Filip vydal do Samaří, vyháněl tam ďábly a křtil. Ale Duch svatý na ně ještě nesestoupil. Pak tam přišel Petr, pokládal na ně ruce a oni Ducha svatého přijali. V Korneliově domě Jej obdrželi pohané.

Pohané, například my, anglosasové, jsme tehdy Mesiáše neočekávali. Byli jsme pohany, kteří byli zotročeni službou modlám. Ale jak Židé, tak Samaritáni na Mesiáše čekali.

ON přichází jen k těm, kteří po Něm vyhlížejí. Pamatujte na to během těch shromáždění. ON se potká jen s těmi, kteří po Něm vyhlížejí.

Jednoho dne musel Ježíš, když chtěl jít do Galilee, projít Samařím, které leží v horách. Sledovali jsme, jak se dal poznat jako Mesiáš, že ukázal znamení Mesiáše. Ale protože se tomu rouhali, musel jít skrze Samaří. I oni čekali na Mesiáše. Konečně v poledne dorazil k městu Sichar.

Posadili se u studny, která byla za branami města. Ještě tam je. Byla to veřejná studna. Všichni tam chodili pro vodu. Nebyla tam pumpa, ale rumpál a po něm spouštěli dolů vědro a pak se vytahovalo nahoru. Měli tehdy veliké džbány a ty mají ještě dnes. Některé ženy si dávají na hlavu knihy a procházejí se s nimi, aby ukázaly, jak drží balanc. To byste měli jednou vidět, jak tyto ženy nesou pětadvacetilitrový džbán na hlavě a další na bocích, s tím kráčí a přitom si povídají. Mají prostě dokonalou rovnováhu.

Protože bylo poledne nebo asi 11:00 hodin, když tam dorazili, poslal Svě uředníky do města, aby nakoupili potraviny.

Ve městě bydlela žena se špatnou pověstí. Nesměla chodit pro vodu s ostatními, proto přišla v tuto dobu. Právě když chtěla spustit vědro, spatřila Muže sedícího na zdi proti ní, který jí řekl: „*Ženo, dej Mi pít.*“

Mezi Židy a Samaritány panovalo přísné „rasové rozdělení“. Proto

Mu dala hned na vědomí, že pro Muže jako je On, není vhodné, prosit Samaritánku o nějakou laskavost, neboť Židé a Samaritáni o sobě navzájem nesměšleli dobře. Neměli spolu nic společného. ON odpověděl: *„Kdybys věděla, kdo je ten, který si přeje od tebe nápoj, prosila bys ty Jeho, a Já bych ti dal vodu, kterou tady nedostaneš.“*

Co On dělal? Navázal spojení s duchem této ženy. Byl přece Prorok. Hovořili spolu o tom, jestli se mají modlit v Jeruzalémě nebo na oné hoře. Řekl: *„Otec chce modlitebníky, kteří se Jemu modlí v Duchu a v pravdě.“*

Mluvil s ní tak dlouho, až našel její nouzi. Pátral, až poznal její slabinu. Všichni, kdo čteme Bibli, víme z Jana 4, co to bylo. Co jsme zjistili? Měla mnoho mužů. ON řekl: *„Jdi, zavolej svého muže a přijď zase sem!“*

Odpověděla: *„Nemám muže.“*

Nato odvětil: *„Pravdu jsi řekla, neboť jsi měla pět mužů a ten, kterého nyní máš, není tvůj manžel.“*

Podívejte se na ten rozdíl mezi touto ženou a kněžími oné doby. Ona řekla: *„Pane, vidím, že jsi prorok. Již čtyři sta let jsme žádného proroka neměli. Poznávám, že jsi prorok. Víme, že když přijde Mesiáš, že nám všechno řekne.“* Je to tak? „Ukáže nám tyto věci a všechno nám řekne.“

Odpověděl jí: *„JÁ to jsem, který s tebou mluvím.“*

Byl to obyčejný, asi třicetiletý Muž, a seděl tam. Pravděpodobně vypadal asi na padesát, neboť v Janu 8 Mu Židé řekli: *„Ještě Ti není ani padesát, a viděl jsi Abrahama? Nyní víme s jistotou, že jsi posedlý zlým duchem.“*

ON ale řekl: *„Dříve než byl Abraham, jsem Já.“*

Seděl tam jako mladý Muž, jehož vousy podle Jeho skutků již možná byly prošedivělé, neboť Jeho lidské tělo bylo slabé. *„ON neměl postavu ani krásu, abychom Jej byli žádostivi“* – jako ty staré jezevčí kůže. Ale uvnitř byla nadpřirozená sláva; v Jeho nitru byl Bůh! Bůh! Co to bylo? Zjevil se tam jako Slovo Boží, protože poznal myšlenky jejího srdce. To bylo Slovo Boží. ON byl Slovo Boží!

Slovo Boží stále ještě působí totéž, neboť On je tentýž včera, dnes a až na věky. Chápete to? Pochopili jste to nyní? Tentýž včera, dnes a až na věky.

Ona běžela do města a řekla: *„Pojďte a podívejte se na Muže, který mi řekl všechno, co jsem činila. Není to Mesiáš?“*

To bylo znamení Mesiáše pro Židy a Samaritány. ON není přijímačem osob, On je tentýž včera, dnes a až na věky. Tehdy se Boží působení mezi Židy a Samaritány chýlilo ke konci, a toto je konec období vyhrazenému národům. ON se neustále zjevoval během časů reformátorů atd. až do konce, o kterém zaslíbil, že až se v posledních dnech Syn člověka zjeví pohanům, bude tomu tak jako ve dnech Abrahamových. Že On se vrátí.

K tomu by toho mohlo být řečeno velice mnoho. Ale chtěl bych si pospíšet, neboť je již po 21:00 hodině. Dá-li Pán, skončíme ve 21:30 hodin.

Podívejme se, co řekl prorok Zachariáš v 14. kapitole v 7. verši: „*A nastane den jediný, známý jen Pánu, kdy nebude den ani noc; za večerního času bude světlo.*“ To ještě rychle probereme. Žádné biblické místo nemůže být zrušeno. Všechno se musí naplnit.

Kde slunce vychází? Na východě. Kde zapadá? Na západě. Civilizace postupovala se sluncem, evangelium také. Rozumíte tomu? Nyní se nacházíme u Západního pobřeží. Kdybychom šli ještě dále, dorazili bychom opět na Východ. Za Pacifikem je Východ. Mezi tím nic není. Civilizace postupovala za sluncem.

Evangelium překročilo moře. Skrze Pavla to přišlo do Středomoří, dále do Německa, z Německa přes Kanál do Anglie a z Anglie přes Atlantik do Spojených států, a nyní to dorazilo k Tichému oceánu.

Sledujte to, je to totéž slunce, které vychází na Východě a na Západě zapadá. Tentýž Duch svatý, který padl o Letnicích na Západě, je dnes zde. Byl to den, který bychom vlastně nemohli nazvat dnem. Byl to zasmušilý, deštivý, tak zamračený a deštivý den, jaký je dnes tady v Kansasu. Měli jsme dost světla, abychom chodili do náboženských institucí a sborů a podobně, dost světla na to, abychom se při něm dostali kousek dopředu. Ale On řekl: „V čas večera bude světlo. Slunce opět mračna protrhne.“ Duch svatý se v těchto posledních dnech navrácí s celou plností Boží síly. Slovo Boží se projevuje.

Bylo to jako pyramida, která se buduje. První reformace zplodila luterány, potom přišel Wesley a později letniční probuzení. Nyní jsme zasazováni my. Jestliže bude na pyramidu opět dosazen Závěrečný Kámen, pak musí pasovat tak přesně, jako všechno ostatní. Bude to tak dokonalé, že se mezi to nevejde ani ostří nože. Tak přesně služba v posledních dnech bude souhlasit.

Je to jako s vaší rukou, to je pozitiv. Její stín je negativ. To jedno se

přiblíží tomu druhému a nakonec splynou. Stanou se jedno.

Totéž je s církví: Nevěsta a Kristus budou jedno, jako muž a jeho žena jsou jedno. Ona se přibližuje posledním dnům a my se tady ještě pokoušíme žít v odrazu světla jiného času? ON je přece tentýž včera, dnes a až na věky. Tím dokonale potvrzuje Židům 13:8: „*Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky.*“

My bychom mohli žít právě tak dobře v Lutherově čase. Jestliže se ohlédneme za každým obdobím, jednoznačně poznáváme, že Luther byl zvěstovatelem Sardinské církve, kdy ten kůň vyrazil a ten zbytek vešel.

Čas Wesleyův byl obdobím Filadelfské církve. Bylo to období mocných probuzení a pravé bratrské lásky. Zjistili jsme, že Wesley zaujal své místo přesně tak, jak to o něm Bible předpověděla.

Nyní Jej nacházíme tam, kde má být, podle toho, co On řekl. Je to hodina, ten čas, v němž žijeme.

Slyšte. Ti Řekové Jej nepoznali. Proč? Řekli: „*Rádi bychom viděli Ježíše.*“ Přesto Jej nepoznali, protože byl zahalen do Svého lidského chrámu – Bůh v postavě muže. To lidské zahalení je zaslepilo. Nedokázali to pochopit. „*TY, který jsi jen člověkem, se sám děláš Bohem.*“

Odpověděl: „*Písmo nazvalo bohy dokonce ty, k nimž se stalo slovo Boží, a Písmo přece nemůže být zrušeno.*“

ON, ten Syn Boží, Spasitel, byl plností celého Slova, Slova pro onen den. Bůh sám přišel na tuto Zem a přebýval v člověku, aby mohl vzít smrt na Sebe, a všechno spasit. ON, ten Strom života ze zahrady Eden, Muž, ne žena, ten druhý Adam, zemřel a byl pohřben, aby onu „substanci“, to spadané listí, ve vzkříšení opět vynesl vzhůru. Amen! O tom by se toho dalo ještě tolik říci! Potřebovali bychom na to celé hodiny!

Nyní jsme dorazili k tomuto bodu. Pohané to tehdy nepoznali, protože to bylo skryto v lidském masitém těle. Ptám se, jestli na tom nejsme stejně. Ptám se, zda neděláme tutéž chybu jako oni tehdy, když Jej nepoznáváme. ON, Slovo onoho času, se oznámil v lidském těle. Byl to mladý Muž bez škol. Není nic psáno o tom, že by chodil do školy. Neexistují žádné zprávy o tom, že by kdy byl v té době členem nějaké organizace. Neměl vzdělání, ani se netěšil dobré pověsti. Považovali Jej za „blázna“, pijáka vína, za přítele hříšníků, za někoho, kdo chtěl svět postavit na hlavu, za nemanželského. O Jeho matce se říkalo, že otěhotněla s vojákem a potom Jej nazvala „Synem Božím“. Pro ně byl

jen Galilejcem, který se vydával za proroka.

Ale Slovo bylo zjeveno! „*Všem ale, kteří Jej přijali, dal moc, stát se dětmi Božími.*“ Tak je to dnes, když vidíme toto mocné působení Ducha svatého zjevené. „*Všem ale, kteří Jej přijali, dal moc stát se dětmi Božími.*“ Ježíš Kristus se zjevuje skrze Své Slovo v každé generaci jako tentýž.

Skloňme hlavy.

Křesťanští přátelé, chci vás požádat, zastavte se a na chvíli se zamyslete. Je tohle pravda nebo podvod? Co to je? Jestliže je to pravda, potom jsme jí všechno dlužni. Kam jdeme? Kde to končí? Jak můžete vědět, že věříte tomu správnému? ON byl od počátku Slovo a to Slovo rozeznává myšlenky srdce. Tak se to dělo skrze proroky, tak se to dělo skrze Krista, a On to zaslíbil také pro poslední dny, neboť On je tentýž včera, dnes a až na věky.

Nebeský Otče, vezmi Své Slovo a polož je do srdcí všech, kteří jsou zde dnes večer shromážděni. Poznáváme, Pane, že žijeme ve stínu Tvého příchodu. Ten stín a pozitiv se sobě stále více přibližují, rok za rokem. My vidíme, že se objevují děsivá znamení, a čteme o tom v novinách a časopisech. Měsíc se obrátí v krev. Slýcháme o zemětřeseních všude ve světě. Celý svět se otřásá.

Jednoho dne, když byl Syn Boží oficiálně odmítnut a ukřižován, třásla se celá Země. Nyní vidíme, že celá skupina, která se nazývá světová rada kostelů, Jej oficiálně odmítla, jak to bylo předpověděno o Laodicenském období. ON stojí venku před církví a klepe na dveře, aby byl zase vpuštěn dovnitř. Nedávno bylo opět zemětřesení, které nepostihlo nějaký jiný, ale náš národ. Celý svět se třásl. Stalo se to, když byl Ježíš oficiálně odmítnut. Dnes večer je zde a prosí. Jednoznačně se projevil jako tentýž včera, dnes a až na věky.

Nechť to věřící poznají. Nechť to poznají ti nemocní, Pane. Nechť jsou v stavu dnes večer, dotknout se Jeho roucha jako tehdy. Uzdrav nemocné a zachraň ztracené. Amen. Bůh vám požehnej.

Co se týče modlitební řady, tak máme již jen málo času, totiž přesně patnáct minut, jestliže chceme končit přesně. Já mohu říci jen jedno: Jsem jen člověk a má slova mohou být nesprávná jako každého jiného člověka, jako nás všech. Dnes večer jsem vám dokázal, že každý prorok a všichni ostatní se dopouštěli chyb. Ale Bůh chybu neudělá. Jeho Slovo je pravda. Kolik vás věří, že On je Slovo? Bůh vám požehnej. Na tom je má víra založena – na ničem menším než na krvi Ježíše a Ježíš je

Slovo.

Myslím, že Billy rozdál modlitební lístky. Byly ty lístky rozdány? Já jsem to nevěděl. On původně myslel, že by sem nemohl přijít a rozdávat je tady. Jestli se to přece jen stalo, pak postavíme modlitební řadu.

Je tu někdo s modlitební kartou číslo jedna? Kdo má lístek číslo jedna? Ano, ty tam? Ne. Kdo má lístek číslo jedna? Možná že on žádné nevydal. Ó, tady je číslo jedna. Dobrá, ten kdo má lístek číslo jedna, postav se prosím, tady.

Kdo má číslo dva, číslo tři? Máme již jen pár minut. Tam leží někdo na nosítkách. Podívejte se na jejich lístek, jestli nějaký mají. Tři. Čtyři. Kdo má číslo čtyři?

Je to malý lístek. Můj syn nebo někdo jiný přijde a před vámi je promíchá. A potom jsou vydávány. Jednou se stalo, že někdo se pokoušel modlitební lístky prodávat. Proto jsme je označili, aby nemohly být prodávány, a nikdo neví, která čísla budou vyvolávána. Když přijdu, nezačínám u nějakého určitého čísla, ale zvolím libovolné číslo. Vy to v tomto týdnu uvidíte. Vyvolávám čísla ze začátku, odzadu, ze středu. Každý den vydáváme nové lístky, aby lidé měli šanci být vyvoláni.

Jedna, dva, tři, čtyři pět. Volám je po řadě, neboť je možné, že je někdo hluchý a pak si stěžuje, že mu nikdo nic neřekl, a proto do modlitební řady nepřišel. Jestliže má někdo modlitební lístek, pravděpodobně již druhý nedostane.

Kdo má číslo pět? Jedna, dva tři, čtyři, pět. Lístek číslo pět. Dobře. Nyní čísla šest až jedenáct.

Podívejte se, možná, že je mezi nimi někdo hluchý. Prohlédněte si lístek svého souseda. Myslím, že jsou rozděleny všude. Kolik jich máme, Royi? Spočítej je, prosím. Jedenáct? Nyní bych prosil od dvanácti do patnácti. Dobrá. Zde přestaneme, neboť nemáme mnoho času.

Kolik vás nemá modlitební lístek a věří, že Bůh vás uzdraví? Zvedněte ruku. Bůh vám požehnej. Tak je to správné. Vy věříte. Myslete na to, přátelé, zatímco se řada staví: V příštích deseti, patnácti minutách tu kolem nepobíhejte, dokud nebudeme hotovi. Neboť i vy máte ducha.

Chtěl bych se vás na něco zeptat. Řekl jsem a z Písma přečetl, že On

je tentýž včera, dnes a až na věky. Aniž bych to zdůrazňoval, naznačuji, že nyní v těchto posledních dnech musí činit totéž. Kolik vás tomu věří? Malachiáš 4:6 a mnohá jiná biblická místa svědčí, že On opět přijde dolů a zjeví se v prorocké zvěsti, aby srdce dětí obrátil zpět k apoštolské letniční víře otců. Přesně to se mělo stát. Ne k nějakému vyznání víry, nýbrž zpět k originální víře. Tomu věříme z celého srdce.

Někteří z vás nemají modlitební lístek. Ale myslete na to: Já jsem Jeho služebník a vy jste Jeho služebníci – Bůh ve mně a Bůh ve vás. Vy jste v nouzi, a já jsem zde, abych vám sloužil. Jestliže se sjednotíme, pak to Bůh učiní.

Jednou přišla jedna žena. Chtěl bych vám ukázat ještě další biblické místo, které je zřejmě rovněž v Janově evangeliu. Ta žena měla krvotok. Předpokládejme, že neměla modlitební lístek, ale přesto chtěla, aby za ni bylo modleno. Tlačilo se jich tam tolik, že se do modlitební řady nedostala. Pomyslela si: „*Jestliže se jen dotknu lemu Jeho roucha, budu uzdravena.*“ Kolik vás zná ten příběh? Ó jistě! Co učinila? Prodrala se tím davem a dotkla se Jeho roucha.

Oblečení v Palestině volně spadalo přes spodní prádlo. Ten lem byl zaprášený. Kdybyste se dotkli lemu saka některého muže, ani by si toho nevšiml. Co teprve s volným, silným, těžkým palestinským oděvem, který visí až k nohám. Fyzicky ten dotek nepocítil.

Dotkla Jeho oděvu a ustoupila zpátky do davu. Mějme za to, že se posadila. Předtím vstala, a nyní si opět sedla. Co se stalo? Ježíš se zastavil a ptal se: „*Kdo se Mne dotkl?*“

Apoštolu Petrovi připadala tato otázka trochu zvláštní, neboť lidé se přece na Něho tlačili ze všech stran. Proto Jej trochu upozornil. Jinými slovy možná řekl: „Podívej, vždyť se Tě všichni dotýkají. Oni si budou myslet, že s Tebou něco není v pořádku. Každý se Tě přece pokouší dotknout, Rabi.“

ON ale odpověděl: „*Pocítil jsem, jak ze Mne vyšla síla.*“

Tu sílu od Něho dostala ta žena. ON se rozhlížel kolem, našel ji a řekl jí, co měla a co se stalo.

Bible říká, že On je nyní velekněz, který má soucit s našimi slabostmi. Jestliže máte tutéž víru v téhož Ježíše, stane se s vámi totéž.

Nyní dávejte opravdu dobrý pozor. Modlete se. Nepochybujte. Věřte z celého srdce, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky, a daruje vám tato požehnání.

Otče, nechť Tvůj veliký Duch svatý nám zjeví Slovo, které se zjevuje v mase, v jejich těle a v mém těle. Nechť to slovo a zaslíbení evangelia, které bylo dnes večer kázáno, je vyloženo samotným velikým Duchem svatým, neboť On zaslíbil, že s námi bude. ON je tentýž včera, dnes a až na věky. Ve jménu Ježíše Krista se Ti touto zvěstí posvěcujeme, abys Své Slovo potvrdil doprovodnými znameními, jak jsi to podle Marka 16 činil. Amen.

Buďte skutečně pozorní. Prosím, nepobíhejte tu, zůstaňte tiše sedět, neboť někdy se dostaneme do konfliktu. Kolik vás je znovuzrozenými křesťany? Mohu vidět vaše ruce? To je milé, potom víte, o čem mluvím.

Je tohle ta žena? Tato dáma je tou první v modlitební řadě. Dobře. Pokud vím, s touto dámou se neznáme. Je to jako u Jana 4, když Ježíš se v Samaří potkal s ženou u studny. Toto je podobná situace. Také oni se setkali poprvé v životě. Pokud vím, je to poprvé, co jsme se spolu setkali. Jsme si vzájemně cizí. Souhlasí to? Aby lidé věděli, že je to pravda, zvedni prosím, ruku. Vidíte, setkáváme se poprvé.

Protože On je tentýž včera, dnes a až na věky, budu s touto ženou mluvit, jako On tehdy s ženou u studny, abych zjistil, co učinila nebo co jiného s ní nesouhlasí! Něco, co nemohu vědět. Potom jí to řeknu. Ještě nikdy jsem ji neviděl. Toto je poprvé, co jsem v tomto městě. Já jsem sem teprve dorazil. Ji neznám. Nepotvrdilo by to Ježíše Krista jako téhož včera, dnes a až na věky? Nepoznali byste potom, že toto Slovo poznává myšlenky srdce, a že On je tentýž jako včera?

Tady jsou mé ruce a Bible: Tuto ženu jsem ve svém životě ještě neviděl. Bůh to ví. Pro mne je to žena, která tu stojí. Nevím o ní víc než kdokoli jiný, kdo je tu přítomen, a ona to ví. Já ji neznám, ale On ji zná. ON je Slovo, a to Slovo zjevuje tajemství srdcí, a ty příslušné věci řekne. Jestliže činila něco převráceného, a nevyznala to, nepřinesla to pod krev, pak On jí to řekne. Jestliže je to zdánlivě věřící, pak jí to také řekne. Jestliže je opravdu věřící, pak jí to řekne. Jestliže má tělesné trápení, bude jí to řečeno. Jestliže je tu kvůli někomu jinému, pak jí to řekne. ON tohle všechno může, neboť je Bůh. ON zná všechny věci. Já nevím nic. Ona nezná mne a já neznám ji. Jestliže to On v tomto způsobu zjeví, poznáte, že je to stále ještě Slovo. Židům 4:12 říká, že Slovo Boží zjevuje pohnutky a myšlenky lidí. Ono ten stav zná.

Jestliže nám to dnes večer Bůh zjeví, sestro, zatímco tu oba stojíme, potom budeš vědět, že já to vědět nemohu, že to musí být od Něho. Chtěl bych s tebou chvíli mluvit, a sice jak to je ve Slově. Kázal jsem,

a nyní tu s tebou mluvím, jako On s tou ženou u studny. ON s ní rozmlouval, až našel její nouzi. Jestliže mi Bůh zjeví, v čem je tvá potíž, budeš vědět, jestli je to pravda nebo ne.

Budete potom všichni věřit? Zná někdo tuto ženu? Potom zvedněte ruku. Ano, mnozí ji znají. Nuže dobrá.

Nechť to Pán Ježíš daruje. Pak to není jen kázané, ale masitým tělem učiněné Slovo, které věci vyslovuje a zjevuje. V Bibli nestojí, že tu budeš stát, a co s tebou není v pořádku a podrobnosti, proč tu jsi nebo co jsi učinila. To tam není psáno. Ale Slovo přijde dolů a potvrdí toho řečníka a dokáže, že Boží Slovo a zvěst jsou pravda. Tím Bůh potvrdí, že ta zvěst je pravdivá. Jestliže bude potvrzena jako pravdivá, potom musí být pravdivý také křest Ducha svatého a plné evangelium.

Především jsi nervózní. Velice nervózní. Kvůli něčemu jsi rozrušená. Je to tak. Děláš si starosti, a to již delší dobu. Týká se to stavu tvého boku, a sice pravého boku. Máš obavy, aby to nebyla rakovina. Dělá ti to velké problémy. Celá pravá strana ti působí utrpení. Dolehlo to na žaludek, a jsi z toho nemocná. Jestliže je to pravda, zvedni ruku. Neboj se, věř jen a On tě uzdraví. Věříš tomu? Dobře, potom jdi a děkuj za to Bohu, a buď zdráva. Pán ti požehnej. Chtěl bych na tebe ještě položit ruce.

Věříte, že On je tentýž včera, dnes a až na věky?

Zde opět máme podobný obraz jako s Ježíšem, Židem a ženou Samaritánkou: Běloch a barevná. ON jí dal na vědomí, že žádný rasový rozdíl neexistuje. Pán zemřel za nás všechny. To souhlasí. Také učinil, že všechno lidské pokolení pochází z jedné krve. Země, ve které jsme vyrostli, ovlivňuje barvu pleti, ale to nemá nic společného s naším nitrem. Ano, tak to je.

Ty jsi křesťanka. Cítím zcela zřetelně, že máš vůči mně srdečný postoj. Z toho poznávám, že jsi věřící. Tvůj duch to dosvědčuje. Je to tak. Jak On tehdy řekl: „Hle Izraelita, ve kterém není lsti.“

Vidím, že jsi velice nemocná. Vyšetření ukázalo, že máš rakovinu. To souhlasí. Věříš, že On mi může říci, kde ta rakovina je? Podle nálezu máš rakovinu tlustého střeva. Jestliže je to tak, zvedni ruku. Nyní víš, že je tu někdo, kdo tě zná. Věříš, že tě může uzdravit? Jestliže se tvá víra může Jemu natolik přiblížit, aby ses dotkla Jeho roucha, takže On může zjevit totéž jako tehdy, potom jdi a věř Mu. Pak budeš zdráva a uzdravena. Jestliže tomu můžeš věřit, prostě věřit. Tak jednoduché to je, sestro, musíš jen věřit. Nepochybuj.

Mám za to, že ani my se neznáme. Neznáme se. Bůh nás zná oba. Věříš, že Bůh může zjevit tvoji nouzi? Věříš, že mi může zjevit potíže každého přítomného? Věříš tomu?

Kolik vás ve shromáždění tomu věří?

Amen!

Co si o tom myslíš? Věříš z celého srdce? Potom tě žlučnickové kameny již nebudou trápit. Cítím, že si někdo myslí, že čtu myšlenky lidí, a chci vám ukázat, že to není tak.

Věříš, že jsem Jeho služebník? Z celého srdce? Děkuji. Ty jsi křesťanka. Ano. Jsi opravdu věřící; ne jen přidružená, ale opravdová křesťanka. Ty jsi znovuzrozená. Věříš, že náš nebeský Otec, který nás oba zná, může mě jako tvému bratru, který o tobě nic neví, zjevit, jaká je tvá nouze?

Ano!

Vidím, že máš hodně potíží. Byla jsi operována; operace rakoviny. Byl ti odoperován prs. Ale ty jsi tím stále ještě napadená. Věříš, že od této chvíle jsi uzdravená? Projdi tudy, a věř z celého srdce. Bůh ti požehnej. Nechť tě Bůh, náš Pán uzdraví.

Mějte víru; nepochybuje. Věřte z celého srdce, že On je tentýž včera, dnes a až na věky.

Věříš nyní, ženo? Ani my se navzájem neznáme. Já tě neznám; ty mně neznáš. Jsme si zcela cizí. Ale nebeský Otec mi může zjevit, jestli jsi učinila něco zvráceného, co jsi dělat neměla, nebo měla dělat a nedělala. Ať je to cokoli, budeš pak věřit, že On je tentýž včera, dnes a až na věky. Ty víš, že to může jen On, že?

Tebe sužuje nějaký nádor. Máš nádor na hlavě. Kvůli tomu si děláš starosti. To souhlasí. Věříš, že to nyní může zmizet, a že tě Ježíš Kristus uzdravil? Tak jak věříš, tak se ti má stát. Jdi a věř. Amen. Bůh ti požehnej. Věř také, až odtud odejdeš. Nepochybuji. Věř prostě z celého srdce.

Mějte víru. Nepochybuje. Věřte z celého srdce.

Tebe trápí žaludek. Máš bolesti žaludku. Chtěl by ses najíst? Věř. To stačí.

Jak se vede tobě? I my jsme si vzájemně cizí. Já tě neznám, ty neznáš mne. Ale je tu někdo, neviditelný, zahalen mezi námi, který ví, v čem spočívá tvá nouze. Vidím, jak se pokoušíš chodit. Máš artritidu. Věříš, že On tě toho může zbavit? Jdi a věř tomu. Již nebudeš

ochrnuta, jestliže jen tomu budeš věřit.

Ty toho máš hodně, proč trpíš. Již dlouho máš ženské trápení, ale hlavně ti jde o uzdravení artritidy. Věříš, že On tě uzdraví? Jdi a věř tomu. Více není potřeba, než prostě věřit a nepochybovat.

Ani tebe neznám. Nikdy ve svém životě jsem tě neviděl. Stále se přede mnou objevuje jiná žena. Možná, že mi Bůh o tobě něco zjeví. Ano, je to tumor. Čeká tě operace. Žena, která leží támhle na nosítkách má také nádor, který má být operován. Věříte z celého srdce? Opravdu? Bůh vás obě uzdraví, jestliže tomu věříte. Polož na ni ruce. To je ono! Ve jménu Pána Ježíše, ve jménu Pána Ježíše jsi uzdravena, sestro.

Vidíte přátelé, já to nemohu vysvětlit. Na tohle se mě neptejte. Je to jako tlak, síla. Co je nádor? Výrůstek. Co je výrůstek? Nakupení buněk. Co jste vy? Nakupení buněk. Co je to tumor? V Bibli je popsán jako démon, trýznitel. Jestliže někdo křičel o pomoc, dostalo se mu odpovědi. Zde byly dva stejné případy. Tím se to stalo.

Pojď ženo. I my jsme si cizí. Tebe již dlouho trápí nervy, bolí tě žaludek, žaludeční vředy, překyselení žaludku způsobilo, že máš citlivé zuby. Věříš, že tě Ježíš Kristus nyní uzdraví?

Amen!

Potom jdi a navečeř se. Věř z celého srdce, že Ježíš Kristus tě uzdravil. Věř nyní.

I my jsme si vzájemně cizí. Kde přebývá Bůh v člověku? V srdci! To je také to, co ti působí nouzi: Tvé srdce, ale ne, protože by tam nebyl Bůh. Ty jen musíš dát místo víře, aby tvá srdeční vada byla uzdravena, potom budeš uzdraven. Jdi, věř, věř z celého srdce. Nepochybuj. Jdi a věř.

Jestliže ty věříš, jsou všechny věci možné. Kolik vás věří z celého srdce?

Amen!

Věříte, že Bůh je zde, aby vás uzdravil? Stalo se Slovo masitým tělem? Co je to? Nezáleží jen na tom, jak velká je má víra, i vy musíte věřit. Ta žena věřila, a dotkla se Jeho roucha.

Tamhle sedí muž, který se na mne dívá. Má kýlu a hemeroidy. Věříš, že Bůh tě uzdraví? Jestliže ano, pak můžeš mít, oč prosíš.

Věří také všichni ostatní, že Bůh uzdraví nemocné a trpící? Věříte, že Slovo dnes večer zná tajemství srdcí? Věříte tomu? Dobře! Je později, než jsme mysleli.

Proč tomu věříte? Vy víte, že Písmo vám bylo jasně vyloženo. Nedejte se od toho odradit masitou oponou. Myslete na to, že to je zaslíbené slovo pro dnešek. Kolik vás tomu rozumí? To zaslíbené slovo! Nevím, kolik jste již viděli napodobenin. Ale tak mi Bůh vpravdě pomáhá: Ježíš Kristus toto zaslíbil a je to pravda. Vidíte, tohle je pravda.

Nebyla Jeho poslední slova než opustil Zemi, a byl vzat do nebe: „*Jděte do celého světa a zvěstujte evangelium všemu stvoření! Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen. Kdo neuvěří, bude odsouzen. Těm ale, kteří uvěří, budou následovat tyto divy a znamení...*“? (Marka 16) Četli jste to? Co obsahuje Jeho poslední pověření? „*Na nemocné budou vzkládat ruce a oni budou uzdraveni.*“ Kolik vás ví, že je to pravda?

Amen!

Každý z vás pozdvihl předtím ruku, a tím dosvědčil, že jste věřící. Nechcete nyní položit ruce jeden na druhého? Nemusíme dále pokračovat. My víme, že On je zde. Proč nepoložíte ruce na sebe navzájem, a nemodlíte se za osobu vedle vás, jestliže jste věřící? ON to neřekl jen mně, ale každému z vás. Věříte nyní? Pak řekněte Amen. To je dobré.

Nemodlete se nyní sami za sebe, neboť ten, kdo na vás pokládá ruce, se modlí za vás. Modlete se vždy za toho druhého a já se budu modlit za vás všechny. Jestliže tomu věříte a to jednomyslně, potom to bude jeden z nejkrásnějších časů, jaký jste kdy prožili.

Přítomnost Ježíše Krista je zde, aby církev osvětil, aby poznala, že ta ustanovení víry, „izmy“ a denominace Slovo v těchto posledních dnech udusily, a že Ježíš, Slovo se nalézá mimo církev. Ale vy vidíte, že On opět přichází mezi Svůj lid, aby se zjevil, jak to zaslíbil: „*V posledních dnech, až se Syn člověka zjeví...*“ ON se zjevil skrze křest. Zjevil se skrze Boží uzdravení. Nyní je zde ve Svě poslední vlastnosti. Vzpomeňte si, to bylo to poslední co viděl Abraham, než padl oheň a odsoudil pohanský svět, a než přišel zaslíbený syn, Izák. Toto je to poslední, co křesťanská církev uvidí jako divy a znamení, až se Ježíš Kristus zjeví. Jestliže mi dal Bůh před vámi nalézt milost, pak mi věřte ve jménu Páně: V Bibli již není k nalezení nic, co by ještě zbývalo, než že ti jedni přijmou znamení šelmy, a druzí ponесou pečeť Boží.

Modlete se za osobu vedle vás. Položte své ruce na ni. Rozhlédl jsem se, zda tu nejsou mrzáci, ale žádného nevidím. Tam jsou nosítka, ale věřím, že se to již stalo. Dobře. Položte na sebe navzájem ruce a modlete se.

Drahý Ježíši, zde velký, neposkvrněný Synu živého Boha, který jsi dnes večer v podobě Ducha svatého. TY jsi změnil Svoji podobu, přišel jsi dolů a zjevil jsi zde Své Slovo v lidském masitém těle. Muži a ženy ze všech vrstev jsou důkazem toho, že stále ještě žiješ. TY jsi tentýž včera, dnes a až na věky.

Pane Ježíši, jsme v tomto velikém městě Topeka. Jsme shromážděni s Tvými dětmi, a prosíme o to, abys po tom, co jsi se tak mocně mezi námi zjevil, nyní také potvrdil Své slovo, jak jsi řekl v misijním pověření: „*Na nemocné budou pokládat ruce, a budou uzdraveni.*“ Lidé, kteří svědčí, že jsou znovuzrozeni skrze Ducha, položili nyní na sebe navzájem ruce, aby se spolu identifikovali mezi sebou a zároveň s Tvým Slovem.

Satane, nyní již nemůžeš nechat ty lidi nemocné. Oni jsou poddáni Slovu Božímu. Vyjdi z nich ven, nemoci, která jsi v jejich těle. Netrap je již déle; propuť je svobodné od dnešního večera! Jako Boží služebníci, kteří jsme zmocnění Slovo dokazovat, ti přikazujeme ve jménu živého Boha, ve jménu Ježíše Krista, slovem, které se stalo mezi námi masem: Vyjdi z těchto nemocných lidí, a propuť je svobodné z důvodu Božího království na základě příkazu, který nám dal Ježíš Kristus, Syn Boží. Amen.

Všichni, kteří věří a přijímají uzdravení bez stínu pochybnosti, kteří ve svém nitru nesou nadpřirozenou slávu a poznávají zaslíbené slovo, do kterého se ještě v tomto týdnu zahlubáme, kteří jste to zde nedávno viděli uskutečněné, povstaňme a řekněme: „Přijímám nyní uzdravení. Věřím, že mě nyní Ježíš Kristus uzdravil. Věřím tomu z celého srdce. Přijímám to ve jménu Ježíše Krista.“ Bůh vám požehnej. Zvedněte nyní ruce a děkujte Jemu, každý svým způsobem za své uzdravení. Amen.

*****